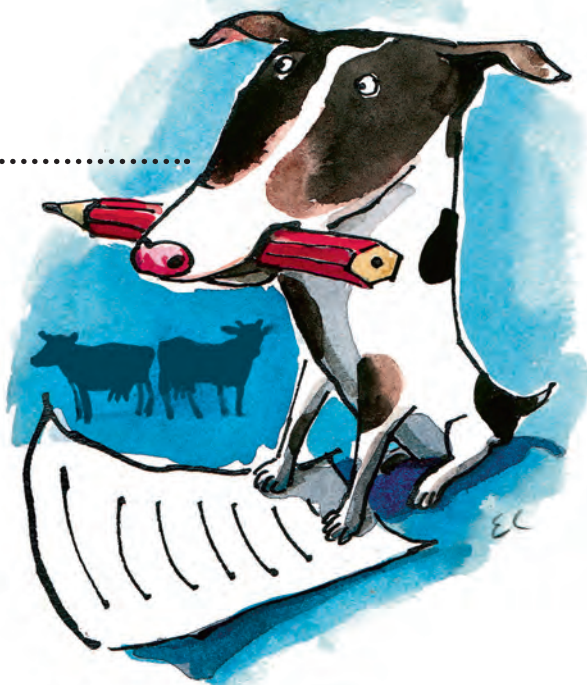

Tildragelser fra et hundeliv

»Jeg kommer nu, Anders...«

Knud har hørt, at jeg er tørstig. Han har rejst sig fra græsset på bakken ned mod bækken og kommer nu ned i sivene og renser kvierens mule-pumpe efter, at jeg kun har pevet et par gange. Inger og Knud har siddet dér på bakken og nydt kvierne næsten hver aften, siden de kom hjem fra ferie.

Den sidste halm er samlet, der er endnu et par uger til fjerde slæt og feriestemningen holder åbenbart længe i år. Jeg ligger i græsset, blunder og lytter til deres snak. Det er gode snakke! Jeg ved jo ikke, hvad Inger gør ved Knud på camping – men det virker, og det sammen med, at mælkeprisen har været god hele foråret, køerne malter godt, og majsen tegner fantastisk.

Ind imellem falder snakken dog på gamle dage i de svære år, hvor Inger måtte sidde og flytte penge fra ungerens opsparingskonti over på kassekrediten, så smeden og dyrlægen kunne betales, indtil der igen var mælkepenge, og pengene kunne flyttes tilbage. Ingers hånd knuger om Knuds, når snakken falder på dén tid, og de bekræfter hinanden i, at hvis sønnike Søren ikke vil være landmand, skal han i hvert fald have lov at blive, hvad han vil. Det er det, de taler om, da jeg kommer op fra mule-pumpen.

Knud siger forsigtigt, at hvis Søren nu kommer i tanke om, at han vil have gården, skal de jo snart til at begynde at tale om generationsskifte og, at man vel også må

have en idé om, hvad man vil, når man er 23 år? Inger siger, at drengen bare skal have tid og, at gården i hvert fald ikke skal være for stor, hvis Søren skal kunne overtage, og Knud mumler, at så var det jo godt, at de ikke fik lov at købe Teglgården. De ender med at grine, da Inger afslutter aftenhyggen med at sige, at så må de jo ringe og takke bankdamen.

Til punkt og prikke

Kvierne skal hjem fra bækken, siger Knud til Jens. Der er ikke mere græs, og de begynder at blive magre. Jens kigger forundret på Knud, og jeg kan næsten høre ham tænke; »Nå, overskuds-bondemand – der er nok én, der har haft ferie!«

For første gang i min tid – og ja, jeg er opkaldt Anders efter en hidgangen statsminister, så er det længe siden, de drægtige kvier kommer hjem, FØR kvægrådgiveren har været forbi engen og har talt med store bogstaver.

De små kalve i coccidiose-hegnet er for længst behandlet og flyttet videre til den høje jord på bakken, og de har både fået majs og mineraler ude. Jo, når mine små hundeben har været rundt og snuse, er denne sommer til rene 13-taller, og selv Jens har fået ros af dyrlægen, fordi han både har lavet og udført handlingsplanen mod coli i sommervarmen. Kun den store flotte fjerdekalvsko med 67 kg mælk ved sidste kontrol ligger på plænen mellem staldene og brummer

til de andre køer, at hun ikke kommer til at malke igen på de to bagpatter.

Jens har sat kornblæseren ind til goldkøerne på dybstrøelsen, har rensset ALLE vandkar hver dag, og han har truet ukrainerne med tæv, hvis de jagede med køerne til malkning. Køerne er blevet malket i tre hold, og de er begyndt klokken halv tre hver morgen, så malkeintervallet blev 12-12. Min tidligere dejligt velduftende goldblanding, som jeg kunne rulle mig i, er blevet erstattet af en fodergang, der renses hver dag, en helt kold blanding, som bliver blandet hver dag, og goldkøer som bare står og hygger foran blæseren.

Nu elsker vi sand

Sand eller no sand – det er spørgsmålet. Madrasserne er færdige i det meste af ko-huset, og jeg er hoppet på ladet af hilux'en, fordi vi skal ud at se en stald, hvor de har fået sand oven på madrasserne.

Jens og Knud taler ikke sammen i bilen, for Jens har proklameret, at han ALDRIG skal passe køer i sand. Knud brugte chef-kortet og sagde til Jens, at hvis han ikke ville med ud at se, hvordan det kunne gøres, måtte han blive hjemme og vaske malkestalden, imens han tænkte på, hvor han så ville hen og passe køer.

Der er sket noget med Knud på den ferie! Kvier, der kommer hjem til tiden, og Knud der taler som en rigtig chef. Det næste bliver måske, at de skal på det dér ledelseskursus?

Ved stalddøren er vi ved at snuble over hinanden, da vi ser det store skilt i døren »STOP – ingen går ind hér uden støvler og kittel!«. I det samme kommer landmanden ud af stalddøren, og han har både støvler og kitler med.

Jens spørger gutten om alle skal i det kostume, og vores køer er da ikke syge, men manden smiler bare, og siger, at Jens jo ikke kan vide, om de køer, de nu skal ind og se, er syge.

ALLE, der skal ind hér, skal skifte, og så er den er bare ikke længere, slår han fast. Det gælder for øvrigt også lille bitte mig, så jeg må tilbage på ladet af bilen – øv!

Det er en helt anden tur hjem. Jens og Knud taler i munden på hinanden. De er som to små euforiske drenge, og jeg kan forstå, at vores konservative Jens, har taget et nyt standpunkt – hvor kan vi ikke ende efter denne sommer?

12.000 kg mælk HERE WE COME er det sidste, jeg hører Knud sige til Jens, før jeg tager en lur i bunden af bilen.